

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5CoSr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4119209509
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4119209509.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Borisa Minksa a JUDr. Olivera Kolenčíka, v spore žalobcu: N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX T., Z. XX, proti žalovanému: MPL TRADING spol. s r.o., so sídlom Bratislava, Galvániho 8, IČO: 31 388 639, zastúpený: Advokátska kancelária MAJLING & NINČÁK, s.r.o., so sídlom Bratislava, Palárikova 14, IČO: 35 960 728, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 19. mája 2021 č. k. 18Csr/1/2019-215, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovanému voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Okresný súd Nitra (súd prvej inštancie alebo prvoinstančný súd v zmysle § 12 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) rozsudkom z 19. mája 2021 č. k. 18Csr/1/2019-215 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

1.2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ustanovení § 25 ods. 1, § 40 a § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní platného a účinného v čase vydania rozhodcovského rozsudku a výrok o náhrade trov konania oprel o ustanovenia § 255 ods. 1, § 257 a § 262 CSP.

1.3. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa žalobou zo dňa 20.08.2019 domáhal, aby súd rozhodol o zrušení rozhodcovského rozsudku zo dňa 29.06.2007, spisová značka SR 2923/07, ktorý bol vydaný zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s.. Žalobu odôvodnil tým, že konanie na súde bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, v rozpore s Ústavou SR a tiež v rozpore s Európskym a Únijným právom, pričom mu boli odopreté jeho zákonné práva, zaručené mu Ústavou SR (čl. 46 Ústavy). Žalobcovi nebola doručená výzva na vyjadrenie k nároku uplatňovaného žalobcom. Mal za to, že nebolo vyvinuté primerané úsilie na doručenie mu tejto výzvy. Z uvedených niekoľkých možností doručovania bola využitá jedna. Eviduje voči žalobcovi záväzok voči jeho osobe za neuhradenú vykonanú prácu. Bolo mu zabránené domáhať sa svojich práv. Konanie na Stálom rozhodcovskom súde bolo na základe Dohody o uznaní záväzku a splatení dlhu, kde sa v čl. 4 Dohody hovorí, že prípadné spory sa budú riešiť pred Stálym rozhodcovským súdom. Tento právny úkon je neplatný, s poukazom na § 37 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že Stály rozhodcovský súd je všeobecným súdom Slovenskej republiky, tento právny úkon bol pre neho nezrozumiteľný. Aj keď zmluvu podpísali dvaja podnikatelia, nejde o absolútny obchod, nakoľko podľa Smernice Rady EÚ: 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, sú všetky zmluvy spotrebiteľské, a teda aj v tomto

prípade sa neriadi Obchodným zákonníkom, ale Občianskym zákonníkom. Rovnako o tom hovorí nález Ústavného súdu Slovenskej republiky.

2. Na pojednávanie sa nedostavili strany sporu, preto súd podľa § 180 CSP pojednával v ich neprítomnosti.

3.1. Zástupkyňa žalobcu na pojednávaní uviedla, že žalobcovi nebol doručený rozsudok, nebola mu doručená ani žaloba, rozhodnutie malo nadobudnúť právoplatnosť dňom doručenia, čo sa však nestalo, a preto toto konanie nie je právoplatne skončené. Došlo k porušeniu Ústavného práva ako i práva európskej únie. Poukázala na uznesenie I.ÚS/4/94, rozhodnutie I.ÚS/26/1994, III.ÚS/7/08, ako i na smernicu rady EÚ 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, keď všetky zmluvy sú spotrebiteľské. V rozhodnutí rozhodcovského súdu bol priznaný 14% úrok z omeškania ako i trovy konania, je tam odkaz na rámcovú zmluvu, teda na rámcovú kúpnu zmluvu, ku ktorej žalobca nemal prístup. Žalobca požiadal stály rozhodcovský súd o zamietnutie žaloby, avšak prišla mu odpoveď, že tento súd sa tejto činnosti už nevenuje. V rozhodcovskom rozsudku je uvedená i dohoda o uznaní záväzku, túto dohodu o uznaní záväzku považujú s poukazom na ust. § 37 ods. 1 a § 49a za neplatný právny úkon. Poukázala na to, že žalobca nie je znaly práva, nebolo mu zrozumiteľné čo podpisuje, nevedel čo je stály rozhodcovský súd, a podpisom právneho úkonu si nevedomoval aké to má ďalšie právne následky. Čo sa týka doručovania žaloby ako aj rozhodcovského rozsudku majú za to, že nebolo dostatočne využité primerané úsilie na doručenie rozhodnutia ako i žaloby. Žalobca popiera dlh čo do výšky a dôvodu. Žalovaný sa domáhal zaplatenia 14 % úrokov z omeškania, pričom v tom období bol úrok z omeškania v rozsahu 4 %.

3.2. K rozhodnutiu rozhodcovského súdu sa žalobca dostal až po nahliadnutí exekučného spisu, ohľadom doručenia poukázala na nález ÚS II. 65/2010, pričom priložili 7 rozhodnutí DÚ, v čase keď mal byť doručovaný rozsudok žalobcovi sa v mieste bydliska nenachádzal. Existujú dve spoločnosti a to MPL STAVING a MPL TRADING, pričom tieto majú rovnakého konateľa a žalobca pre spoločnosť MPL STAVING vykonával určité stavebné práce, za ktoré bola ním vystavená faktúra, ktorú však predmetná spoločnosť neuhradila, žalobca žiadal, aby boli započítané pohľadávky. Bola využitá právna nevedomosť žalobcu a jeho finančná tieseň. Z opatrnosti, ak by súd mal zato, že žaloba žalobcu nie je dôvodne podaná, žiadala, aby súd žalovanému trovy konania nepriznal vzhľadom na skutočnosti, že žalobca je starobným dôchodcom, ktorý poberá dôchodok vo výške 220 eur mesačne. Ako vyplýva z výpisov z LV neprišlo k odstráneniu záložného práva a je predpoklad, že toto záložné právo ani nebude zrušené. Exekučné záložné právo je zriadené neoprávnene, bol porušený zákon a to ust. § 25 zák. č. 244/2002, keď nebolo vyvinuté maximálne úsilie na doručenie rozhodnutia. Z týchto dôvodov navrhla žalobe vyhovieť.

4.1. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní uviedol, že sa v plnom rozsahu pridriava ich vyjadrenia s tým, že žalobu považuje za nedôvodnú, predovšetkým však podanú oneskorene. Poukázal na ust. § 41 ods. 1 zák. o rozhodcovskom konaní, pričom žaloba bola podaná na súd po viac ako 12 rokoch. Vzťah medzi žalovaným a žalobcom bol obchodnoprávnym vzťahom, pretože žalobca vystupoval ako fyzická osoba podnikateľ a nie spotrebiteľ. Žalobca za 14 rokov nezaplatil sumu, pričom tvrdí, že rozhodcovský súd nevyvinul úsilie na doručenie rozhodnutia a žaloby, aj v tomto smere poukázal na to, že bolo doručované žalobcovi na adresu miesta podnikania, ktorú mal uvedenú v živnostenskom registri a bolo na ňom, aby si zásielky na mieste doručenia vyzdvihol. Dňa 16.03.2007 bola podpísaná Dohoda o uznaní záväzku, v rámci ktorej žalobca uznal dlh čo do dôvodu a výšky. Poukázal na článok 4 a článok 6 predmetnej dohody. Má za to, že platí fikcia doručenia, poukázal tiež na to, že neznalosť zákona neospravedlňuje. Žalobca vyvíjal podnikateľskú činnosť a preto nesúhlasí s tvrdením, že nebol neznaný v práve.

4.2. Exekúcia sa vedie od roku 2007, žalobca vedel, že exekúcia prebieha. V rámci exekučného konania nepodával žiadne námietky, prípadne iné procesné úkony, až v minulý rok požiadal o zastavenie exekúcie. Čo sa týka faktúry, na ktorú poukázala zástupkyňa žalobcu, v tomto konaní nie je dôvodné sa ňou zaoberať, keďže ide o faktúru z roku 2006 a nárok je premlčaný. Zástupkyňa žalobcu ako správne uviedla, úrok z omeškania v tomto období bol 4 %, avšak žalovaný sa mohol domáhať o 10 % viac, čo je 14 %, tak ako to bolo aj priznané v rozhodnutí v rozhodcovskom konaní. Nie je pravdou, že by žalobca konal v tiesni. Z týchto dôvodov navrhol, aby súd žalobu zamietol a priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

5.1. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní z hľadiska skutkového stavu zistil, že Rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu SR 2923/07 zo dňa 29.06.2007 bol Jaromír Novotný (žalobca) povinný zaplatiť spoločnosti MPL TRADING spol. s.r.o. (žalovaný), sumu 81.911,55 Sk spolu so 14 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 259 693 Sk od 23.12.2005 do 28.5.2006, zo sumy 194 325 Sk od 26.6.2006 do 29.6.2006, zo sumy 144 325 Sk od 30.6.2006 do 2.7.2006, zo sumy 94 325 Sk od 4.7.2006 do 1.9.2006, zo sumy 84 325 Sk od 13.9.2006 do 4.10.2006, zo sumy 74 325 Sk od 6.10.2005 do zaplatenia, zo sumy 7 586,55 Sk od 3.3.2006 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 06.08.2007 a vykonateľnosť dňa 09.08.2007.

5.2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že medzi stranami sporu bola uzatvorená Rámcová kúpna zmluva na dodávku tovarov a následne bol dodaný žalobcovi tovar na základe objednávky. Žalobca neuhradil v plnej výške vystavené faktúry za dodaný tovar. Dňa 16.03.2007 bola uzatvorená Dohoda o uznaní záväzku a zaplatení dlhu, v ktorej žalobca uznal v čl. 1 predmetnej dohody svoj záväzok voči žalovanému, čo do dôvodu a výšky vyplývajúcu z neuhradených splatných faktúr a zaviazal sa na jeho zaplatenie na základe podmienok dohodnutých v dohode. Strany sporu sa v čl. 4 dohody o uznaní dlhu a zaplatení záväzku dohodli, že všetky spory, ktoré vznikli z uzavretej zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom, zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a. s., ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde. V tomto prípade rozhodcovské konanie má byť vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu. Rozhodcovský súd po preskúmaní svojej príslušnosti dospel k záveru, že je príslušný na rozhodnutie predmetnej veci.

5.3. V článku IV ods. 3 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu bolo stanovené, že rozhodcovský súd doručuje účastníkom rozhodcovského konania žaloby, žalobné odpovede, vzájomné žaloby, predvolania na ústne pojednávania, rozhodcovské rozsudky, uznesenia a iné písomnosti určené rozhodcovským súdom poštou do vlastných rúk - doporučené s potvrdením o doručení, alebo prostredníctvom osoby poverenej rozhodcovským súdom, príp. kuriérskou službou.

5.4. Článok IV ods. 6 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu stanovuje, že ak nie možné doručiť písomnosť podľa čl. IV ods. 3 Rokovacieho poriadku, fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie na adresu jej miesta podnikania uvedenú v obchodnom alebo inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je rozhodcovskému súdu známa, považuje sa takáto písomnosť za doručенú uplynutím troch (3) kalendárnych dní od vrátenia nedoručenej zásielky, a to aj vtedy, ak sa fyzická osoba oprávnená na podnikanie o tom nedozvie.

5.5. Článok IV ods. 8 Rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu stanovuje, že ak nebola písomnosť podľa čl. IV ods. 3 rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu doručená z dôvodu, že adresát nebol na mieste doručovania zastihnutý, tak sa takáto písomnosť uloží na pošte. Ak si adresát písomnosti nevyzdvihne takúto písomnosť v odbernej lehote, tak sa za posledný deň odbernej lehoty považuje za deň doručenia písomnosti, a to aj v prípade, ak sa adresát o uložení zásielky nedozvedel. V zmysle vyššie uvedených ustanovení rokovacieho poriadku sa teda výzva na žalobnú odpoveď považovala za doručенú. Po preskúmaní podmienok na vedenie rozhodcovského konania a na základe dokazovania vykonaného z listinných dôkazov, mal rozhodcovský súd za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah a to uzatvorením kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa žalovaný zaviazal dodať žalobcovi tovar, a preto vzniklo žalovanému právo na zaplatenie kúpnej ceny. Po právnej stránke posúdil daný vzťah s poukazom na § 409 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 447 Obchodného zákonníka.

6.1. Prvoinštančný súd poukázal na to, že na prejednanie sporu sa vzťahuje zákon o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z., a nie zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, keďže sa nejedná o spotrebiteľský charakter sporu a následne riešil otázku, či žalobca podal žalobu v lehote podľa ust. § 41 tohto zákona. V tejto súvislosti uviedol, že zákon na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku stanovuje prekluzívnu lehotu. Podľa názoru súdu je uvedená lehota lehotou hmotnoprávnou, a to aj napriek tomu, že je stanovená v procesnom prepise, ktorým je zákon o rozhodcovskom konaní. Uvedený názor opiera o právnu teóriu a doterajšiu judikatúru súdov (Winterová, A. a kol.: Civilní právo procesní.3. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Linde, 2004. s. 201n a s. 440n) a praxe (porov. rozhodnutia č. 5/2005 a č. 18/2008 Zbierky stanovísk najvyššieho súdu a

rozhodnutí súdov Slovenskej republiky či nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 445/2013 a ďalšie), v zmysle ktorých tzv. procesné lehoty sú lehotami na vykonanie určitého procesného úkonu, t. j. úkonu urobeného vo vzťahu k súdu v rámci už začatého súdneho konania. O procesných lehotách nemožno hovoriť iba vtedy, ak je nimi vymedzený časový úsek pre právny úkon, ktorý sa samotného súdneho konania bezprostredne nedotýka (vedy ide o tzv. hmotnoprávne lehoty) (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 106/2016 z 18. mája 2016). Lehota na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku stanovená v zákone o spotrebiteľskom konaní sa netýka samotného spotrebiteľského konania, ale zakladá nové samostatné konanie iniciované spotrebiteľom. Vzhľadom na uvedené má súd za to, že ide o lehotu hmotnoprávnu, a keďže ide o lehotu prekluzívnu, súd na uplynutie tejto lehoty prihlíada z úradnej povinnosti.

6.2. Konštatoval, že žaloba žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku nebola podaná včas, keď citovaný zákon určuje lehotu v trvaní 30 dní od jeho doručenia tomu účastníkovi, ktorý žalobu podáva (§ 41 ods. 1). Súd si vyžiadal rozhodcovský spis, avšak ako vyplýva z oznámenia zo dňa 05.10.2020 požadovaný spis sa nenachádza v archíve Stáleho rozhodcovského súdu z dôvodu jeho vyradenia, keďže uplynula doba uloženia písomností, preto pri rozhodovaní prihlíadal na rozhodnutie-rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu SR 2923/07, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06.08.2007. Z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že písomnosti boli doručované na adresu podnikania žalobcu, keď Stálemu rozhodcovskému súdu sa nepodarilo výzvu žalovanému doručiť, napriek vyvinutému primeranému úsiliu, nedoručená zásielka sa vrátila na adresu súdu s poznámkou, že žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej lehote, pričom deň uloženia zásielky bol 03.05.2007.

7.1. Žalovaný sa k výzve na žalobnú odpoveď nevyjadril a nezaslal Stálemu rozhodcovskému súdu žalobnú odpoveď v lehote stanovenej rozhodcovským súdom. V zmysle ustanovení rokovacieho poriadku sa výzva na žalobnú odpoveď považovala za doručенú, a preto bola uplatnená fikcia doručenia, v dôsledku ktorej bol rozhodcovský rozsudok považovaný za doručенý. Súd nemal za preukázané tvrdenie žalobcu, že zo strany rozhodcovského súdu nebolo vyvinuté primerané úsilie na doručovanie písomností. V prípade ak sa žalobca na uvedenej adrese nezdržoval, bolo jeho povinnosťou s uvedeným oboznámiť príslušné orgány. Zároveň súd má za to, že pokiaľ rozhodcovský súd už pri prvom doručovaní použil možnosť doručiť písomnosť na posledné známe sídlo doporučenou zásielkou, nie je potrebné skúmať či predtým vynaložil primerané úsilie na zistenie možnosti doručiť žalobcovi rozsudok osobne. Tiež je nesporné, že na podklade právoplatného rozhodcovského rozsudku prebieha exekučné konanie od roku 2007, teda žalobca mal vedomosť o vydaní rozhodcovského rozsudku, v rámci exekučného konania neboli podané zo strany žalobcu námietky, iné procesné úkony, ani včas návrh na zastavenie exekúcie.

7.2. Rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu nadobudol právoplatnosť dňa 06.08.2007 (platí fikcia doručenia, na základe ktorej bola vyznačená právoplatnosť a je zrejmé, že rozsudok bol doručенý žalobcovi) a žaloba bola podaná na súd 20.08.2019. Z uvedeného vyplýva, že žaloba je podaná po viac ako 12 rokoch odo dňa právoplatnosti rozhodcovského rozsudku žalobcovi. Vzhľadom na vyššie uvedené je žaloba na zrušenie rozhodcovského rozsudku podaná oneskorene, preto ju súd zamietol a vecnými dôvodmi v nej uvedenými sa vo vzťahu k rozhodcovskému rozsudku a konaniu na rozhodcovskom súde už nezaoberal. Z týchto dôvodov preto súd zamietol i návrhy na doplnenie dokazovania navrhnuté zo strany žalobcu.

8. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v konaní plný úspech priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súdny úradník po právoplatnosti tohto rozhodnutia. V spore nezistil výnimočné okolnosti, ktoré by odôvodňovali aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, a týmito bez ďalšieho nemôže byť ani postavenie žalobcu ako slabšej strany - spotrebiteľa.

9.1. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie s poukazom na ustanovenia § 365 písm. b/, e/, f/, g/ a h/ CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

9.2. Uvedol, že súd prvej inštancie nesprávne v bode 10 odôvodnenia rozsudku vyhodnotil, že nejde o spotrebiteľský charakter sporu. Podľa Smernice EHS 93/13 sú všetky zmluvy spotrebiteľské. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s tvrdením žalobcu, že nebolo vyvinuté primerané úsilie na doručenie rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť, lebo nebol doručený žalobcovi. K fikcii doručenia žalovaný (zrejme žalobca - pozn. odvolacieho súdu) doložil rozhodnutia NS SR o nemožnosti uplatniť fikciu doručenia, súd prvej inštancie sa s uvedeným nevysporiadal. Zrušenie rozhodcovského rozsudku bolo možné na všeobecnom súde SR do 30 dní od doručenia. Do dnešného dňa mu Rozhodcovský rozsudok nebol doručený.

9.3. Zrušenie Rozhodcovského rozsudku nie je možné v súčasnosti na Stálom rozhodcovskom súde, zriadeným Slovenská rozhodcovská, a s., pretože uvedená spoločnosť sa už nevenuje rozhodcovskej činnosti a ani nebolo možné získať podklady na predmetné pojednávanie, o čom svedčí vyjadrenie Slovenskej rozhodcovskej a.s., ktoré je súčasťou spisu. Žalobca sa nemá kde domáhať svojho práva. Rozhodnutím súdu mu bolo porušené právo na spravodlivý súdny proces, ktorý je zaručený v čl. 46 Ústave SR. Žalobca poukazoval na dôvody hodné osobitného zreteľa, zlú finančnú situáciu žalobcu, ale súd na uvedené neprihliadol.

10.1. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu poznamenal, že v odvolaní nie sú uvedené žiadne nové relevantné skutkové a právne okolnosti, znenie tohto vyjadrenia je v skrátenej forme, keďže všetky podstatné argumenty boli prezentované z predošlých vyjadrení žalovaného zo dňa 30.09.2020 a vyjadrenia zo dňa 29.04.2020. V predmetnom odvolaní žalobca tvrdí, že Súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že sa nejedná o spotrebiteľský charakter sporu. Žalovaný sa s týmto tvrdením v celom rozsahu nestotožňuje, keďže ide o obchodnoprávny vzťah medzi dvomi podnikateľmi a k tomuto dospel aj Súd prvej inštancie, a teda že sa nejedná o spotrebiteľský charakter sporu.

10.2. Tvrdenie žalobcu, že nebolo vyvinuté primerané úsilie na doručenie rozhodcovského rozsudku, a teda že rozhodcovský rozsudok nenadobudol právoplatnosť, lebo nebol doručený žalobcovi, je žalobcom nepreukázané, a preto žalovaný má zato, že Stály rozhodcovský súd postupoval v súlade procesnými predpismi a príslušnými ustanoveniami týkajúcimi sa fikcie doručenia písomnosti a žalobu možno považovať za riadne doručenú, keďže na podklade napadnutého rozhodcovského rozsudku prebieha exekučné konanie už od roku 2007, žalobca si bol existencie predmetného rozhodcovského rozsudku vedomý, a teda nepodal včas žalobu o jeho zrušenie.

10.3. Žalovaný v plnom rozsahu súhlasí s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý bol vydaný na základe riadne vykonaného dokazovania a s odkazom na vyššie uvedené tvrdenia odvolaciemu súdu navrhuje, aby potvrdil rozsudok Okresného súdu Nitra zo dňa 19.05.2021 č. k. 18Csr/1/2019-215 a rozhodol, že žalobca je povinný nahradiť trovy odvolacieho konania žalovaného, tak ako budú určené v osobitnom uznesení po právoplatnosti tohto rozsudku.

11. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) a spĺňa náležitosti odvolania § 363 CSP, viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi (§ 379 a § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario, keď v zmysle § 219 ods. 3 za použitia § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

12.1. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12.2. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

13. Predmetom konania je žaloba podaná na Okresný súd Nitra dňa 13. júna 2019, ktorou sa žalobca proti žalovanému domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s. zo dňa 29. júna 2007 sp. zn. SR 2923/07, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 6. augusta 2007 a vykonateľnosť dňa 9. augusta 2007. Dôvodil tým, že konanie na rozhodcovskom súde bolo v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a v rozpore s Európskym a Únijným právom, pričom mu boli odopreté jeho zákonné práva zaručené v čl. 46 Ústavy SR. Namietal, že mu nebola doručená výzva na vyjadrenie k nároku uplatňovanému žalobcom a že nebolo vyvinuté primerané úsilie na to, aby mu výzva bola doručená. Konanie na Stálom rozhodcovskom súde bolo na základe Dohody o uznaní záväzku a splatení dlhu, kde sa v čl. 4 Dohody hovorí, že prípadné spory sa budú riešiť pred Stálym rozhodcovským súdom. Tento právny úkon je neplatný v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka.

14.1. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, odvolací súd, nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, sa v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu.

14.2. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, ktorého výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 191 CSP vyhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, že žalobca podal žalobu na súd až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné; správne konštatoval, že na prejednanie sporu sa vzťahuje zákon o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. a nie zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, pretože nejde o spotrebiteľský charakter sporu, ale ide o obchodnoprávny vzťah, keďže žalobca pri uzatvorení Rámcovej kúpnej zmluvy na dodávku tovarov vystupoval ako fyzická osoba podnikateľ. Podrobne sa zaoberal listinnými dôkazmi aj tvrdeniami sporových strán, a správne vyhodnotil, že z odôvodnenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 2923/07 je zrejmé, že písomnosti boli žalobcovi doručované na adresu podnikania žalobcu, z ktorej adresy sa nedoručené zásielky vrátili na adresu súdu s poznámkou, že žalovaný si zásielku neprevzal v odbernej dobe, pričom deň uloženia zásielky bol 03.05.2007.

15.1. Podľa ust. § 41 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (účinného od 01.01.2006 do 30.06.2009) mal žalobca ako účastník rozhodcovského konania na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zákonom stanovenú lehotu 30 dní od jeho doručenia.

15.2. Súd prvej inštancie preto správne ustálil, že žalobca mal podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote 30 dní odo dňa kedy nastala fikcia o doručení rozhodcovského rozsudku žalobcovi ako účastníkovi rozhodcovského konania, teda od 03.05.2007, čo neurobil. Žalobu podal žalobca na súd až 13. júna 2019 (a nie 20.08.2019 ako to súd prvej inštancie nesprávne uvádza), teda až vyše 12 rokov po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Ak potom súd prvej inštancie žalobu žalobcu z tohto dôvodu zamietol, rozhodol správne a odvolací súd sa s jeho rozhodnutím stotožňuje. Súd prvej inštancie neporušil ani právo odvolateľa na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj riadne vyhodnotil, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o oneskorenom podaní žaloby na súd.

15.3. Rozhodnutie prvoinštančného súdu je tiež presvedčivé aj pokiaľ ide o správne posúdenie doručovania rozhodcovského rozsudku žalovanému ako podnikateľovi na adresu jeho podnikania, čo bolo nielen v súlade s Rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu, ale aj v súlade s v čase doručovania rozhodcovského rozsudku žalobcovi platným a účinným ustanovením § 48 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku; premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé.

16. Poukazujúc na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozsudku, vrátane výroku o náhrade trov konania, preto ho procesným postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).